

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Ioannis Azorii Lorcitani, Societatis Iesv Presbyteri Theologi, Institvtiones Morales

In Qvibus Vnivers[a]e Qvaestiones ad Conscientiam recte aut prauè
factorum pertinentes, breuiter tractantur

Azor, Juan

Coloniae Agrippinae, 1612

9 De incestu.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14014

legem Iuliam de Adulteriis. Postea iure Pandectarum in feminis poena mortis fuit in mitiorem poenam commutata: nam femina adultera verberari precipitur, & postea de trudi in monasterium ad poenitentiam agendam, *Authent. sed hodie. C. de Adulter.* Iustam esse poenam mortis tenet Caietanus 2. 2. *quæst. 64. art. 2. S. Thomas, & Paludanus 4. Distin. 37. quæst. 2. art. 1. Maior 4. distin. 35. quæst. 2. & Leuit. 20. & Deuter. 22.* poena mortis constituitur contra adulteros, hoc est, si quis pollut per adulterium uxorem alterius, tam alter, quam adultera iubentur occidi. Iure vero Canonico communi pro adulterio tam masculus, quam femina excommunicatur. *cap. Imoleximus de Adulter.* Item in monasterium de truditur. Et si maritus nolit eam retinere, ibi cogitur toto vitæ tempore poenitentiam agere, *c. Gaudemus de Adul.*

Septimo notandum, iure etiam civili adulteros in adulterio deprehensos occidi posse priuata auctoritate impune à marito eos deprehendente: sed peccat maritus eos occidens, ut dixi *suprà in quinto Præcepto*: nec acquirit tunc occidens priuata auctoritate dotem, aut arthas, aut alia bona vxoris, quæ ob adulterium ei lege adiudicantur. *Couarr. vbi supra.* Item in Hispaniis, & alibi iure regio adulteri in iudicio conuicti, marito accusante, per sententiam Iudicis ipsi marito traduntur cum bonis suis, ut faciat quicquid ei libuerit, etiam ut occidat eos, quos licitum est ei occidere, ut dixi *suprà in quinto Præcepto.*

Octauo notandum: Clericus adulter deponitur ab officio, & in monasterium toto vitæ tempore de truditur. *cap. Si quis Clericus, distin. 81.* & est communis opinio, ut ait Bernardus Diaz. in *Practica Criminali. c. 79.* sic etiam infamis, ut ait idem Auctor *ibidem.*

Sed difficultas est, Quid si cognouit conjugatam impudicam, & meretricem? Dico: si sciens esse conjugatam, cognouit, incurrit prædictam poenam: si ignorans vero, non incurrit. Bernard. *vbi supra.* Sed si conjugata erat honesta, & Clericus cognouit carnaliter, ignorans eam esse conjugatam, dico eum excusari à poena prædicta. Bernar. *vbi supra.* Sed quid si cognouit conjugatam communiter ab omnibus putatam solutam? Aliqui aiunt, eum nec excusari à prædicta poena. Sed melius ait Bernardus, arbitrio Ordinarj puniendum tunc esse.

Nono notandum, Clericum notorium adulterum esse suspensum ipso iure ab officio, & esse irregularem; quia omne crimen depositione dignum quod est notorium, inducit irregularitatem. *cap. fin. de Temporib. ordinan. Nauarrus cap. 27. num. 248.* & communis opinio. Sed hæc irregularitas potest dispensari ab Episcopo, si Clericus sit suspensus, & irregulatus, & non est executus officium, aut actum proprium sui Ordinis. *cap. At si Clerici, de Indic. & ibi Glossa communiter recepta.* Si tamen executus est actum proprium sui Ordinis, tunc indiget dispensatione Papæ; quia incurrit nouam irregularitatem Papalem, & irregularitas incurrit ex hoc, quod quis excommunicatus, suspensus, & interdictus exequitur actum proprium Ordinis, non dispensatur nisi per Papam. *cap. 1. de Sent. & Re iudic. in sexto.*

Sed quodnam adulterium dicitur notorium? Tunc dicitur notorium, vel quia adulter in iudicio confessus est illud, vel quia in iudicio conuictus est de illo, vel quia adeo est manifestum, ut nulla tergiversatione celari queat, verbi gratia: Si adultera retineatur publice ab adultero domi suæ, & adulter habet eam publice in mensa, in lecto, & publice nutrit filios susceptos ex ea. *Lege Sylu. verb. Adulterium, qu. 7. ex Abbate, & aliis.*

Sed quænam, & quanta restitutio nascatur ex adulterio: hoc dubium soluam *infra in septimo Præcepto in Tracta. de Restitutione, quæ prouenit ex delictis.*

De Incestu.

CAPVT IX.

PRIMO notandum est, ideo incestum inter peccata luxurie numerari, ut speciem distinctam ab aliis; quia est noua malitia contra pietatē debitam cognatis, siue propinquis sanguine conuictis: nam illis debetur honor, & obseruantia quadam.

Secundo notandum, Incestum esse concubitum, inter consanguineos, vel affines, nimirum qui cōtingit inter eos, qui lege prohibente matrimonium contrahere nequeant. incestuosi dicuntur, qui consanguineis, vel affinis abutuntur *36. Qu. 1. c. Lex illa.* Et ita incestus est consanguineorum, vel affinium abusus.

Tertio notandum, Cognationem triplicem esse. Prima, est spiritualis. Secunda, legalis. Tertia, est carnalis: Et hæc tertio, et est consanguinitas, vel affinitas.

Quarto notandum, cognationem spiritualemente oriri ex Sacramento Baptismi, vel Confirmationis ex statuto Ecclesiæ, quæ olim ante Concilium Tridentinum erat triplex, Paternitas, Comparentitas, & Confraternitas: modo autem ex Cone. *Trid. Sess. 24. c. 2.* contrahitur inter baptizatum & baptizantem, & inter baptizati patrem, & matrem, & ipsam baptizantem, & suscipientem eum in baptismo, & inter suscipientem ipsam baptizati, & patrem, & matrem ipsius baptizati. Similiter contrahitur in Sacramento Confirmationis Cognatio legalis est, quæ oritur ex adoptione, vel arrogatione facta per leges civiles, & est inter adoptantem, & adoptatum, eum quis in proprium filium assumit extraneum filium, qui sub potestate carnalis potestate est constitutus, vel inter arrogantem, & arrogatum: porro arrogatio est, eum quis assumit eum, qui est iam extra patriam potestatem constitutus. Est item legalis cognatio inter adoptatum, vel arrogatum, & filios naturales adoptantis, durante adoptione, vel arrogatione. Est item cognatio legalis inter vxorem adoptati, & adoptantem, & adoptatum, & adoptantis vxorem, quæ durat perpetuo sicut prima. *Lege Nauarrum cap. 22. num. 34.* *Couarruuiam in Epitome in 4. p. 27. 2. op. 6. §. 5.* Cognatio carnalis, quæ est vel consanguinitas, vel affinitas, extenditur ad consanguineos, vel affines, intra quartum gradum. Porro consanguinitas, est propinquitas duarum personarum, eò quod vna ex altera, vel ambæ, ex eadem tertia genus ducunt. Affinitas, est propinquitas duarum personarum, quarum vna eum alterius consanguinea copulam habuit, in qua re copula tam illicita, quam licita pares sunt, hoc est, affinitas contrahitur tam per copulam conjugalem cum consanguineis vxoris, quam per copulam fornicatam cum consanguineis eius, quæ postulat est per fornicationem antea, ut est omnium sententia, nisi quod affinitas contracta ex copula conjugali extenditur vsque ad quartum gradum: affinitas contracta ex fornicatione olim erat vsque ad quartum gradum; modo vero ex Concilio Tridentino *Sess. 24. cap. 4.* extenditur vsque ad secundum gradum.

Quinto notandum, Peccata incestus esse, si quis rem habeat cum aliqua sua consanguinea intra quartum gradum. Item si carnaliter cognoscat aliquam consanguineam suæ vxoris intra quartum gradum, verbi gratia, si quis coeat cum forni, vel iuri, vel noeræ, vel prænigra, vel cum sorore vxoris: Item si coeat cum comatæ, vel cum ea, quam baptizauit, vel in baptismo, aut confirmatione tenuit.

Primo quæritur, An omnes incestus sint eiusdem speciei? varis sunt opiniones. Prima est asserentium, esse omnes incestus eiusdem speciei. Sic videtur sentire Sanctus Thomas 2. 2. *quæst. 154. art. 2. ad 2.* Caietanus *ibidem.* Secunda opinio est, omnes incestus esse diuersarum specierum. Tertia opinio est, omnes incestus in cognatione carnali, nimirum in consanguinitate, vel affinitate esse distinctos specie, quia sunt contra pietatem, honorem, & obseruantiam

tiam debitam secundum naturam parentibus, & ceteris sanguine coniunctis, & quia isti sunt incestus veri, & proprii, & ex natura rei constituti, & diuersus honor secundum naturam impenditur personis sanguine propinquis, pro diuersitate graduum, quibus sanguine coniunguntur: sed incestus qui sunt vel in cognatione spirituali, vel legali, & ceteri, qui iure positio humano, sive canonico, sive civili sunt interdicti, non distinguuntur specie, quia non sunt incestus verè, & propriè, sed per legis fictionem tantum, & per metaphoram: non enim sunt consanguineorum, vel affinium abusus: nam per se, & ex natura rei consanguineos, vel affines natura, & matrimonium iure naturali constitutum, non lex humana constituit. Quarta est opinio ascensionum, omnes incestus consanguineorum distingui specie ab incestibus affinium: sed incestus consanguineorum inter se, vel affinium inter se non distinguuntur specie, sed solum eos, qui sunt in primo gradu, vel secundo: Ceteros in tertio, & quarto gradu existentes, non distinguuntur specie.

Mihi probabilis videtur. *Primo* omnes incestus consanguineorum distingui specie ab incestibus affinium. Secundo incestus consanguineorum non inter se distinguuntur specie pro varietate graduum, nimirum, primus, secundus, tertius, & quartus gradus, nimirum inter ascendentes, & descendentes per lineam rectam, quoniam isti gradus solum in hi videntur differre secundum maiorem, aut minorem pietatis consanguineis debite violationem: nec enim puto, pietatem istis consanguineis debitam specie differre, sed secundum maiorem, aut minorem gradum pietatis in eadem specie. Tertio, etiam incestus affinium non distinguuntur specie in primo, & secundo, in tertio, & quarto gradu affinitatis. Quarto, incestus cognationis spiritualis specie distinguuntur, & inter se, & ab incestibus cognationis carnalis, quoniam, vt dicam inferius, non sunt veri incestus, sed tantum iuris fictione. Quinto incestus cognationis legalis differunt ab incestibus aliarum cognationum, non tamen inter se, non enim est in illis tanta diuersitas, vt speciem varientur: nec sunt incestus veri, sed iuris fictione, & constitutione, vt incestus puniuntur, & habentur.

Secundo queritur, An incestus affinitatis, qui per fornicationem committuntur in viris, & feminis matrimonio solutis, sint verè, & propriè incestus per se, & ex natura rei, verbi gratia, coitit quis cum matre aliena, & postea cum filia eius, aut coitit cum sorore aliena, & postea cum sorore eius, An isti coitus fornicarij cum affinibus per fornicationem, sint verè, & propriè incestus? In hoc certum est apud omnes, esse incestus quantum ad matrimonium contrahendum: hoc est, si quis polluit aliquam per fornicationem, contrahit affinitatem cum consanguineis eius intra secundum gradum, vt hodie definitum est in Concilio Trident. *vbi supra*, & olim ante Concilium Trid. contrahebat cum consanguineis eius intra quartum gradum, ita vt cum nulla consanguinea eius licite possit matrimonium contrahere, quod si contrahit, matrimonium est irritum.

Sed difficultas est, An sint isti coitus incestuosi punibiles legibus humanis, vt incestus proprii, & veri, an sint tantum incestus per metaphoram, & per solam legis humane fictionem, & constitutionem, & quantum ad matrimonium contrahendum? Dux sunt opiniones. Prima asserentium, non esse legibus humanis punibiles, vt veros incestus. Sic Ancharanus, Hippolytus, Decius, quos citat Bernardus in *suis Praxi criminali, cap. 78.* quia sunt isti incestus introducti lege humana, & affines non lex humana, vt dixi, sed natura constituit: Item, quia potest, & odia sunt restringenda. Opinio secunda est communis, vt ait Bernardus, *vbi supra*, asserens istos coitus non esse verè, & propriè incestus à natura institutos, sed legibus esse introductos, sed esse punibiles, & comprehendi semper in legibus nomine incestus. Hæc opinio est sequenda. Et ita in nomine incestus continentur coitus fornicarij sequentes, vt si quis coeat fornicariè cum matre alie-

na, & postea cum filia eius, aut cum duabus fororibus, aut duabus consobrinis feminis, aut cum aua, & postea neptre eius, aut cum amita, & matertera, & postea cum nepte filia ex patre, vel sorore. Item si quis fornicariè coeat cum ea, quam frater suus, aut pater, aut auus, aut consobrinus antea polluerat per fornicationem.

Tertio queritur, An incestus in cognatione spirituali sint verè, & propriè incestus, an verò solà legis humane constitutione?

Respondeo in primis: Certum est apud omnes, istos coitus cum cognatis spiritualibus esse incestus quantum ad matrimonium impediendum, vel dirimendum. *cap. Super eo. Et cap. Martinus. Et cap. Tuus nos. cap. Ex litteris de Cognat. spiritual. Et ibi Canonista. Et Theologi in 4. dist. 42.* Secundo. Certum esse apud omnes, eiusmodi coitus esse incestus quantum ad debitum conjugale impediendum post matrimonium contractum, vt colligitur ex c. *Si vir. de Cognat. spiritual. Et cap. de eo. 30. Quæstion. 2.* vt nos infra dicemus *capite sequenti*. Tertio. Isti coitus supra nominati non verè, & propriè incestus sunt ex natura rei: patet, quia non sunt consanguineorum, vel affinium abusus, sed legibus humanis instituti sunt: vt consanguineos, vel affines natura, vel matrimonium instituit, non lex humana. Vnde sunt incestus ex legis humane institutione. Quarto. Communis opinio docet, istos coitus esse legibus humanis punibiles penis, quibus puniuntur incestus veri, & proprii. Sic Paulus Grillandus in *Tractat. de penis coitus illiciti, quæst. 3. Et 4.* Hæc opinio est vera, quia lex Canonica prohibet istos coitus speciali lege, & qui sic coeunt scienter, faciunt contra specialem legem Canonicam. Incestus igitur dicitur committi inter eos, qui lege prohibente, matrimonium inter se contrahere non possunt. Sic ait Couat. *vbi supra*.

Quarto queritur, An coitus inter cognatos legales sint verè, & propriè, incestus? Respondeo similiter, sicut in præcedenti questione. Primo quidem, quod isti coitus dicuntur incestus quo ad impediendum, vel dirimendum matrimonium, c. *Si qua, de Cognat. legali.* & Hugo, Glossa, Panormitanus, Prapositus, & communiter Canonista, & Theologi in 4. *dist. 42.* vt in capite sequenti dicam. Secundo. Isti coitus non sunt verè, & propriè incestus, sed legibus humanis sunt punibiles, vt incestus veri, & proprii. Tertio, qui coeunt cum cognatis legalibus scienter, faciunt contra specialem legem prohibentem istos coitus. Sic communis opinio.

Quinto queritur, An sit incestus, si Presbyter coeat cum femina, cuius confessionem sacramentalem audiuit? quod est querere, An sit incestuosus secundum cognationem legalem, Sacerdos carnaliter cognoscens feminam, quam in confessione sacramentali audiuit? Sorus in 4. *Dist. 42. quæst. 1. artic. 2.* docet non esse incestum, sed esse sacrilegium ex parte sacerdotis agentis contra votum Castitatis sacris Ordinibus annexum: At contra Sorus est id, quod aperte dicitur c. *Omnes. 30. Quæst. 2. Et Glossa ibi, Et cap. fin. 30. quæst. 1.* Item S. Thomas 4. *Dist. 42. quæst. 1. art. 2. ad 8.* Ricardus in 4. *Dist. 42. art. 1. quæst. 2.* & Magister in 4. *Dist. 42. cap. 2.* & Tabien. in *verb. Circumstantia. num. 12.* Et verbo *Impedimentum. 5. num. 1.* Et verbo *Sacrilegium. quæst. 2.* & Bernardus Diaz in *Praxi crimi. cap. 76.* videntur docere esse incestum.

In hac re dico non esse incestum; quoniam cognatio spiritualis, quæ impedit matrimonium, solum contrahitur ex duobus Sacramentis, nimirum Baptismo, & Confirmatione; vt est communis opinio. Secundo, in *cap. Omnis. 30. quæst. 1.* dicitur incestus. Sed intelligitur, quod sit incestus iurè, & metaphorice; quia Confessarius appellatur pater spiritualis eorum, quos in Confessione Sacramentali audit; & Penitentes, quorum confessiones à Sacerdote excipiuntur, appellantur filij spirituales. Item appellatur Incestus iurè, quia aliquando sacrilegium appellatur nomine incestus. Tertio. Hoc peccatum est graue, sed intra speciem sacrilegij, nec trahit in malitiam,

incestus, augetur enim malitia sola facti legij in hoc peccato, quia ex eo datur occasio matris, ac patribus uxores ac filias, ab hoc Sacramento retrahendi, & vt rarius ad illud accedant, procurandi, proferunt cum Sacerdotes, ex confessionibus auditis occasionem accipiunt, prout vocandi ad libidinem fornicationem, quarum confessiones audire, & ob id alicubi hoc delictum grauius puniri solet.

Sexto queritur, An si Presbyter coeat cum sua parochiana, sit crimen ita qualificatum, vt sit depositione dignum? Abbas, Andreas, Decius, Felinus, & alij à Bernardo citati in sua Praxi criminali Canonica cap. 76. aiunt esse crimen sic affectum, vt sit dignum depositione. Sic etiam ait Silua Tract. de Benefic. par. 3. qu. 3. ad finem. Ipse tamen Bernardus sentit, non esse crimen depositione dignum, nisi quando Parochiana illa fuerit filia spiritualis illius per Baptismum, vel Confirmationem.

Respondet in primis: Si Presbyter entatus coeat cum filia sua spirituali, hoc est, quam baptizauit, vel quam in Confirmatione, vel Baptismo tenuit, est verè, & proprie Incestus, & hoc est, quod dicere volunt supra dicti Auctores. Secundò, non est incestus verè, si coeat cum ea, quae est eius Parochiana: si tamen eam non baptizauit, aut non fuit ipsius Patrus in baptismo, vel Confirmatione, quia cognatio spiritualis solum contrahitur ex Baptismo, vel Confirmatione. Tertio, Illud crimen non est ita qualificatum, vt dignum sit depositione, nisi quando Parochiana illa fuerit ipsi Presbytero vinculo aliquo cognationis spiritualis coniuncta. Sic Bernardus loco citato, quia alioquin non est Incestus, sed Fornicatio: nisi Parochiana sit virgo, quia tunc erit stuprum; vel sit nupta: nam tunc erit adulterium, quae duo crimina in Clerico, etiam sunt digna depositione.

Septimò queritur, An coitus Presbyteri cum femina soluta habeat in iure rationem incestus? De hoc dixi supra §. 7. ad finem.

Octauò queritur, An in Confessione Sacramentali opus sit, exprimere differentias, & gradus incestuum? Duae sunt opiniones. Prima est asserentium, esse exprimendos gradus primum, & secundum, in consanguinitate, vel affinitate, non tamen esse opus exprimere alios duos gradus, tertium, & quartum, verbi gratia: Si quis coitit cum matre, vel cum sorore propria, vel cum consobrina, hoc est, filia ex fratre suo, vel ex sorore sua, necesse est dicat, se couisse cum consanguinea sua in primo gradu, vel in secundo. Item si quis coitit cum locru, vel nuru, vel priuigna, vel nouerca, vel cum sorore sua uxoris, vel consobrina uxoris, necesse est dicere se coisse cum consanguinea suae uxoris intra primum, vel secundum gradum. Item si quis fornicariè cognouit matrem, & filiam, aut duas sorores, aut duas consobrinas, aut eam feminam, quam antea suus frater fornicariè cognouerat, aut cuius consanguineam intra primum, & secundum gradum, suus frater cognouerat, opus est exprimat in confessione praedicta circumstantiam incestus, non tamen si gradus consanguinitatis, vel affinitatis sit tertij, vel quarti. Sic Corduben. g. 2. de Casibus conscientia.

In hac re, dico in primis, In gradibus consanguinitatis, mihi probabilis est, quod opus sit exprimere primum, secundum, tertium, & quartum gradum, si sint gradus in recta linea ascendenti, vel descendenti: quia his consanguineis pro diuersitate graduum diuersus honor, & pietas debetur, secundum maiorem, aut minorem reuerentiam debitam consanguineis. Secundò, In gradibus consanguinitatis transversalibus exprimere primum, & secundum gradum est necessarium; exprimere autem tertium, & quartum gradum mihi est admodum probabile, quod sit opus; sed probabile etiam puto non esse opus exprimere, quoniam est opinio aliquorum non esse opus. Tertio, In gradibus affinitatis satis est exprimere primum, & secundum gradum affinitatis: nam per fornicariam copulam nulla affinitas contrahitur post Concil. Tridentinum in tertio, & quarto gradu. Sess. 24. cap. 4. Et licet per copulam coniugalem affinitas contrahatur in tertio, & quarto gradu, non vide-

tur tamen specifica differentia esse inter istos incestus intra secundum gradum, nec videtur adhiberi malitia incestus augeri in tertio, & in quarto gradu, vt sit opus illam exprimere. Sed etiam probabile puto esse, illos exprimere, quando sunt affinitatis gradus contracti per copulam coniugalem. Quarto, in incestibus cognationis spiritualis exprimi debet circumstantia gradus. Quintò, in incestibus cognationis legalis non est necesse exprimere gradum, sed satis est dicere cognationem ipsam legalem.

Nonò queritur, An si Presbyter cognouit feminam, cuius Confessionem Sacramentalem audiuit, sit opus confiteri circumstantiam illam, quod coiterat cum filia sua spirituali, quam in Confessione audiverat? Respondet in primis, superius à me dictum, hanc circumstantiam non facere Incestum, unde non est opus eam confiteri vt incestum. Secundò opus est eam exprimere, quoties fuerit lege aliqua humana prohibita illa circumstantia. Item quoties aliqui damni ex eo coitu, & praeter exemplo patere Sacramentum Penitentiae, vt dixi supra.

Decimò queritur, An coitus cum consanguinea, vel affine contra naturam, hoc est, extra vas naturale, sit Incestus, & an sit opus confiteri illam circumstantiam, nimirum quod coitus contra naturam cum consanguinea, vel affine fuerit perpetratus? De hac quaestione dicam inferius.

Undecimò queritur, An peccatum Sodomiticum inter masculos, vel affines perpetratum, habeat etiam circumstantiam Incestus, & an sit opus, eam confiteri, quod sit commissum inter consanguineos, vel affines, de hoc etiam dicam inferius.

Duodecimò queritur, An coitus Presbyteri cum femina non consanguinea, aut affine sit Incestus? Item an coitus viri cum Monacha, vel Infidei alia, sit Incestus? De his singulis dicam inferius.

De Penis Incestus.

CAPIT. X.

Primò notandum, Incestuosus in Iure Canonico puniri facultate contrahendi Matrimonium, vt docent communiter omnes, cap. Transmissa de eo, qui cognouit consanguineam uxoris. Hoc est, quod Incestum commisit non potest abique dispensatione Matrimonium contrahere.

Primo queritur, An hac poena intelligatur tantum de eo, qui Incestum commisit cum affine sua, seu cum aliqua consanguinea suae uxoris. An etiam de eo, qui commisit Incestum cum aliqua sua propria consanguinea? Duae sunt opiniones. Prima opinio est asserentium, in eligi de utroque hoc est, tam de eo, qui commisit Incestum cum consanguinea propria, quam de eo, qui commisit cum affine. Sic Abbas, & Prepositus, quos citat, & sequitur Nauarrus cap. 22. num. 74. Sic Angelus in verbo Incestus Art. 2. de hac est opinio communis Canonistarum, vt ait Nauarrus, eamque probant ex cap. Si duo 35. quod sit. 6. cap. finali: eadem Causa. quod sit. 8. cap. de Incestibus, eadem Causa, quod sit. 3. cap. Si quis cum duabus. 33. quod sit. 2. cap. Si quis cum matre, & filia. Quod sit. 3. cap. Qui propinquam. 35. quod sit. 3. cap. Si quis Viduam. 32. quod sit. 7. & hanc sententiam sequitur Sotus 4. Distin. 37. quod sit. 1. art. 1. Opinio secunda est asserentium, solum hanc poenam intelligi de Incestuoso cum affine, non de incestuoso, cum propria sua consanguinea. Sic S. Thom. in 4. distin. 34. quod sit. 1. ad finem. & ibi Ricard. 3. part. cap. 16. §. 4. tit. Couar. in Epit. in 4. cap. 6. in princ. num. 40. Castren. lib. 7. de Lege poenalis cap. 7. ad fin. Sylu. in verb. Matrimonium 7. §. 2. & haec est communis opinio Theologorum.

In hac re dico: quidquid sit de his opinionibus, ex quibus primam puto esse probabiliorum, certum est apud omnes Episcopum dispensare posse cum Incestuoso, vt Matrimonium contrahat, vt docet Nauarrus cap. 22. num. 75. & Palud.